

Bc. Aneta Žvaková: Transformace Vysočan

[posudek diplomního projektu]

Transformace. Klíčové slovo pro Prahu jedenadvacátého století. Praha potřebuje transformovat snad všechno, na co si lze vzpomenout. Politickou kulturu, legislativní prostředí, ale především charakter společenské objednávky...

Transformace pokřivené struktury městských periférií, které jsou z nepochopitelných důvodů samostatnými městskými částmi (opět téma k transformaci), je základní podmínkou příštího fungování města. Města jako celku, města krásného, města s vysokou kvalitou života...

Aneta Žvaková si toto téma vybrala na základě zkušeností se zpracováním konceptu celé Prahy. Vysočany, jako jedno z klíčových území budoucího širšího centra Prahy bylo logickým vyústěním. Celkové řešení je spojeno s řešením celého údolí Rokytky (Vysočanské kotliny), které je definováno výraznými svahy, pospanými v jiné práci, ovšem se společným modelem. Klíčem k celkovému řešení je „koncept návrhu“ (str. 34 a 35), který nejen, že počítá s jasným oddělením svahů, ale definuje také jasný údolní park podél Rokytky. Tento park se objevuje téměř ve všech dokumentacích dvacátého století, i když pokaždé trochu jinak. Slečna Žvaková se snaží definovat jeho největší možnou plochu, která zaručí kvalitní řešení celkové kompozice. Zároveň definuje současné zásadní chyby takzvaného „stavění v zelení“! Toto schéma je klíčové a budeme si ho po dlouhou dobu připomínat, pokud budeme hledat skutečnou kompozici Prahy. Kompozici, která zásadně chyběla všem plánům druhé poloviny dvacátého století a která chybí současnému platnému plánu dodnes. Výsostný kompoziční prvek – Park – je dnes degradován na „biokoridor“...

Velká plocha parku musí být kompenzována (a doplněna) hustotou zástavby okolo. A vezmeme-li v úvahu, že kvalita bydlení je dnes definována především „velkým rozhledem“, je řešení hustého města plného vysokých domů vcelku jednoduché a logické. Taková struktura je navíc u nás stále známkou jisté exkluzivity. Pokud tedy Praha 9 dnes odmítá výškovou regulaci, pokud se nacházíme dokonce i za hranicí ochranného pásma UNESCO, proč to nezkusit. Stometrová Eliška už stojí, je to ze všech pohledů úspěšný projekt a to není architektonicky nijak exkluzivní...

Aneta Žvaková pracovala pochopitelně i s širšími souvislostmi celého údolí Rokytky, až po Bubny a Letnou. Nezbyvá, než popřát Praze trochu odvahy a svobodné mysli.

Doporučuji přijmout projekt Anety Žvakové k obhajobě a ohodnotit známkou A.